

Morts i sang a casa nostra

NÚRIA MARTÍ CONSTANS

Si amb *Fum, pedres, miralls...*, el primer treball per a adults després d'uns quants títols de literatura juvenil prou reeixits, Josep Torrent ja la va encertat, amb *La Mirora mata els dimarts*, una història d'intriga actual, fa diana de ple. Premi Ferran Canyameres de Novel·la 2008, amb una portada que ens ensenya l'arma dels crims i un títol que ens descobreix l'assassí, assassina en aquest cas, *La Mirora mata els dimarts* aconsegueix mantenir l'interès del lector en la ficció fins al final. Estructurada en capítols molt curts i en nombrosos *flashbacks*, que demostren el domini de la tècnica narrativa de l'autor, l'obra se centra a explicar *com* i *per què*, atès que la resposta a *qui* és sabuda des de l'inici; un *com* i un *per què* que Torrent sap desenvolupar de manera convincent, amb un manteniment hàbil del suspens.

Tant la Mirora –Maria Rosa, en realitat– com l'inspector Damià Surrell, personatges principals, són figures

ben dibuixades que responen al model de psicòpata, la primera, i al d'investigador cerebral clàssic que desperta admiració i respecte, el segon.

Maria Rosa menteix, manipula, enganya i mata sense cap sentiment de culpa, marcada per una infantesa traumàtica que li desperta unes ganes immenses de venjança; Damià no dorm i no menja, només pensa a resoldre el cas.

Seriós, puntual, sense llaços emocionals, reservat i intel·ligent, compta tot just amb un amic –gairebé com Holmes amb Watson–, el qual actua d'esperó i el situa sobre la veritable pista.

Només grinyola una mica l'episodi de la conversa de la protagonista amb la seva consciència, un recurs rebuscat i sobtat dins la fluïdesa del relat.

La tensió dramàtica s'accentua quan el narrador descabdella la colpidora història de la família de la Mirora. Així, els cinc capítols dedicats al passat impressionen i fan remoure el lector a

JOSEP TORRENT

La Mirora mata els dimarts

Pagès Editors.

Lleida, 2008. 235 pàgines.

ÀNGEL BURGAS

L'habitació d'en Beckwitt

Empúries, Narrativa, 341

Barcelona, 2009.

312 pàgines.

Aquest figuerenc [1965] que viu a Barcelona des del 1990, situa la trama de la seva ficció en una urbanització de Roses on hi viu aïllada una vella glòria del cinema americà. La història de tres generacions enfrontades a la incomunicació i l'artifici.

EUSEBI AYENSA

El poder del record

Educaula, Barcelona, 2009.

414 pàgines.

Una densa guia de lectura de l'obra de M. Àngels Anglada amb tota mena d'exercicis a disposició dels professors d'ESO. Per extensió, una obra per a tots aquells que tenen el convenciment que el d'Anglada és un autèntic model de català literari a més de contenir un missatge de tolerància.

la cadira per la seva força, alhora que expliquen l'origen de la disposició psicopàtica de la dona, disposició que manté fins a la cinematogràfica escena final al jutjat.

Dins d'aquest enteniment fred i calculador, tan sols s'endevina un punt de connexió amb l'inspector –en un joc, de fet– a l'última pàgina, amb un tancament més o menys obert, que mostra de nou l'encert en l'ús del diàleg de què fa gala l'escriptor al llarg de tota l'obra.

Una bona novel·la negra, doncs, amb escenaris nostrats, lluny de poblets suecs, antropònims xinesos i topònims africans, que demostra que el gènere policíac continua viu i que no cal anar gaire lluny per trobar homicides, morts i sang.